

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIII. Quid agendum, si quando aliqua nobis oboritur cum fratre
indignationis & offensionis materia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

nenda esset olla; alias cum dispensatore domestico, cur videlicet optimum ac sapidissimum agris non daret, vel cur non tam cito daret, alias cum Refectorij curatore, quod aliqua ad refectorij pertinentia vsurparet, hinc fiebat vt interdum contentioni voce loqueretur, ac verbū asperius & durius proferret: quod cum accideret, adco ipse confundebatur, vt cellam suam petens, & in terram se prosternens, amarissimis lacrymis commissum expiaret, donec vice quadam magister eius Dorotheus casu illac pertrāsens id inaudit; qui mox ex eo quaesivit, Quid hoc est Dorothee? quid comisti? Ille statim multis cum lacrymis culpam suam cōfessus, Pater, inquit, durius fratrem meum sum allocutus. Quem Dorotheus eo arguens & reprehendens dicebat, Hæcine humilitas est? nondum tibi vita aufertur, & hoc pati nequis? Postquam vero verbis erratū iam castigasset, dicebat, Iam surge, quia tibi Deus ignouit, iam de nouo incipiamus. Atq; tam læte & alacriter inde surrexit, perinde ac si ex ore Dei audisset cōmissa sibi esse condonata; & nouum exinde propositum facere solitus, nullū posthac asperius ac contentiosius alloquendi.

Vt autem omnes, tam qui caritatis officia obeunt, quam quibus eadem impediuntur, fructum aliquem capiant, duo S. Basilius præcepta ac monita, breuia quidem illa, sed in primis substantialia, assignat. Interrogat ipse, quo modo bene & prout oportet fratrib; nostris seruire poterimus? ac respondet, si cogitemus, nos dum fratri seruimus Christo seruire: Ipse enim dixit, *Amen dico vobis; quod vni de fratrib; vestris minimis facistis, mihi facistis.* Ita tua age, tamquam Deo seruiens, & non hominibus, atq; ita fiet vt bene, debito modo, & cum bona gratia ea facias. Rursus mox interrogat, Quomodo vero obsequium, quod mihi ab alio impenditur, ipse recipiam? ac respondet, *Velut seruus ab hero,* atque eo modo quo S. Petrus, dum pedes illi Dominus lauare voluit, *Domine tu mihi lauas pedes:* Hoc sc. modo, tam in his quam in illis hinc conseruabi-

tur humilitas; neque enim seruiens indignabitur, nec fratri suo seruire graue ducet, quod illum, vt Domini filium inueatur, & in illo ipsimet Christo seruire se cogitet; neq; etiam recipiens inde extollatur, quod sibi omnes ministerium impendant, quin vero magis i deo confunderetur & humiliabitur, considerando non sibi, sed Deo ac Religioni id impendi: illinc vero mutua inter fratres caritas ob eandē causam conseruabitur, & valde increset.

CAPVT XIII.

Quid agendum, si quando aliqua nobis oboritur cum fratre indignationis & offensionis materia.

Verum quia etiam homines sumus, nec omnes tam solide firmiterq; pedem figunt, quam aliquando cespitent & impingant, verbum aliquod asperius ac lædens loquendo, vel aliquam offensionis occasionem fratrib; dādo, vt ille fuerit videre quo tunc nos modo geremus. Hoc ergo cum contingeret, non eodem accentu & tono illi respondendum, id est asperere & dure; sed virtus & humilitas aliquem in nobis locum habeat oportet, ad ipsum in bonam partem accipiendum, & discrete dissimulandum. Non tam exilis ac tenuis caritatis nostræ ignis esse debet, vt aliquot aquæ guttulis extinguatur. Idcirco eam, inquit Basilius, vocauit Apostolus caritatem fraternitatis, vt indicaret scil. amorem non debere esse leuem, nec talem qualem, sed singularem, seruicem, & potentem. *Caritas fraternitatis, inquit, maneat in vobis; Et. Caritate fraternitatis inuicem diligentes.* Peroptandum quidem in primis est, ne quis tam opere quam verbo vllam fratri vel minimæ indignationis offensionibusq; occasionem præbeat; simul tamen etiam optandū est, vt nemo tam vitreus, fragilis, puerilis, & in virtute tenellus sit, vt ob friuolas aliquas

quæst. 160. &
161. ex breuis.

Matt 25. 40.

Seruiendum
fratrib; vt
Christo.

aliquas ineptias statim turbetur, contentiori voce loquatur, ac pacem amittat. Melius foret, ut alter alterum non reprehenderet, & vnus in alterius officium se non ingereret: si quando tamen aliquis ex infirmitate fratrem suum reprehenderit, minime par est ut reprehensus statim illi hanc oggerat & exprobrer, petens num sui reprehendendi facultatem habeat ac copiam, ac Regula speciali vetari dicens, ne quis in alterius se partes ingerat. Inde quippe aliud se qui non potest, quam ut iam incipiat esse aliquid, quod si taceret & dissimularet, nihil omnino foret. Si quæ res dura alteri duræ superincidat, fragorem edit ac strepitum: at, si durum quid in molle incidit, ne quidè auditur ac percipitur. Globus balistæ emissus, turrim è seculo etiam lapide constructâ deiecit, magnumque strepitum ciet, at in sacco lana ac tomēto plenos incidens, vim omnem amittit, inque illa mollitie extinguitur. Bene ergo locum hic habet, quod dicit Salomon, *Responsio mollis & suavis frangit iram, & contra sermo durus & verbum asperum magis eam accendit. Et suscitatur furor.* hoc namque est igni ligna addere, secus ac suadet Sapiens, dicens, *Non strues in ignem illius ligna.* Tua itaque responsione flammam non reaccendas, sed tanta in te virtus sit oportet & lenitas, ut, licet quis aliquando te durius & asperius alloquatur, ne utinam propterea commouearis, ac nemo id exterius vel audiendo vel videndo percipiat, sed omnis illa asperitas ac durities illico submersa extinguitur.

Modestum & humilem quemdam nos S. Dorotheus in id genus occasionibus respondendi modum docet. Quando, inquit, nos quis aspere affabitur & increpabit, tamen etiam ea quæ minime fecimus, nihilominus submisse & humiliter ad ea respondeamus, veniam ab illo petendo, tanquam, si nos ita loquendi occasionem illi dedissemus, at si eam alium dedisse certum sit, dicamusque, *Ignosce frater, et ora pro me.* Atque id ipse de quodam è priscis illis Patribus refert, qui sic faciendum suis consulebat.

Hoc modo si cõmuniti sumus, hinc inquam sedulo aduigilemus ne quem offendamus, ac nullam fratribus succensendi stomachandi que occasionem demus, illinc vero parati sumus & dispositi, ad ferendum & benigne interpretandum quidquid hac in parte occurrerit, summa pace & vnione gaudemus. Si tamè aliquando se cõtingerit impingere, & aliqua tibi animi à fratre alienandi sese offeret occasio, tū quod ipse temere incõsiderateque aliquid aduersum te effuderit, tum quod tanta tua virtus nõ sit & humilitas, ut id patienter feras & dissimules; sed malleus durus in duriorum incudem incidens, strepitum aliqñe concitet; a deo ut i deo fratri, tu tuo succēseas, & male erga eum sis animatus, & ipse vicissim erga te, quod stomachabunde illi replicando respondeas; tunc, inquit Bonauentura, hæc animi à fratri tuo alienatio protinus exuēda est nec sinendū ut aut in hoc, aut in illo radices profundas agat: sed danda tibi opera, ut quamprimum illi, etiam antequam comedas, aut saltem cubitum concedas, satisfacias, & cum eo in gratiam redeas. Et ad hoc adfert illum locum Apostoli, *Sol nõ occidat super iracundiam vestrã, Eph. 4. 26.* desinat hæc, antequam desinat dies. Optimam autem satisfaciendi & in gratiam redeundi rationem esse ait, veniam ab inuicem petere: quam & B. P. nobis in Constitutionibus præscribit: *Non est ferenda inter uollos domesticorum perturbatio, vel ira mutua: si quid autem huiusmodi accideret, vel ex nostra fragilitate, vel inimici ignem discordiæ inter fratres semel exortæ semper in sufflantis & fouentis instigatione, curet Superior, ut statim cum satisfactione debita in gratiam inuicem redeant.* Inter alia autem eiusdem Patris monita spiritualia, quæ calamo exarata existant, hoc non postremum est, quo monet, ut, si quid huiusmodi in domibus nostris oboritur, statim dissentientes ab inuicem veniam postulent, itaque hoc demum debita illa satisfactio est, quæ Cõstitutiones requirunt. Per hæc proinde humilitatē ipsa caritatis fractura & diuulsio resarcitur, quemadmodum bene notauit S. Bernardus his verbis, *Sola humilitas est*

Princ. 1.

Eccl. 11.

Dorotheus de vita 15.

Eph. 4. 26.

3. p. Constit. c. 1. liter. P. & habetur. reg. 32. Reçorū.

Serm. 2. de
Natal. Do-
min.

Coloss. 3. 13.

Gen. 33. 9.

Matth. 5. 23.

lata caritatis reparatio. In hac autem venia tam petenda, quam concedenda omnes quam facillimi sumus oportet, iuxta illam Apostoli sententiam, *Supportantes inuicem, & donantes vobismetipsos, si quis aduersus aliquem habet querelam: quin imo alteri alterum hoc in officio peuenire gestiat, ut accipiat coronam tuam ac lauream.* qui enim sponte cedere incipit sese humiliando, & veniam primo petendo, egregiam & illustrem sibi coronam comparat. Quocirca qui senior, aut in virtute ac mortificatione prouectior est, aut esse saltem debet, primus iure suo cedere studeat, nec nescio quos apiculos aut circumstantias respiciat, nec utrum ipse iniuriam sit passus, aut maioribus ad indignandum rationibus nitatur. Pastores Abraham & cognati eius Loth, cum inuicem ob pascea gregum litigaret, statim Abraham de iure suo cessit, Lothoque optionem dedit, dicens, *Ne queso sit iurgium inter me & te, & inter pastores meos & tuos, fratres enim sumus. Ecce vniuersa terra coram te est, recede a me, obsecro: Si ad sinistram ieris, ego dexteram tenebo: si tu dexteram elegeris, ego ad sinistram pergam.*

In Chronicis Cisterciensium dicitur monachus quidam, quoties sacras Eucharistiae epulas capesseret, tanta a Deo suauitate perfundi solitus, ut mellis fauam recipere crederet, atque haec suauitas ac dulcedo ad triduum durabat. Quadam die cum unum de fratribus imperiosius increpasset, & nondum ei reconciliatus ad sacram synaxin accessisset, adeo solitam mellis suauitatem non percepit, ut amaritudinem fellicis in ore habere videretur, quia nimirum Christi Domini in Euangelio mandatum non adimpleuit, dicentis: *Si offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid aduersum te; relinque ibi munus tuum ante altare, & vade prius reconciliari fratri tuo, & tunc veniens offeres munus tuum.* E quibus liquido constabit, quantopere Deus velit eum, qui aduersus fratrem suum aliquid habet, quamprimum ei reconciliari, cum eum etiam iam ante altare stantem reuerti, & gratiam cum eo iniire, antequam victimam offerat, precipiat.

CAPVT XIV.

Tria proponuntur monita, tunc obseruanda, cum aliqua indignandi offensioisq; nobis occasio offertur.

EX haecenus dictis tria colligere documenta possumus, quae tunc vsui venire nobis debent, quando frater noster nos offendit, aut aliquam indignationis materiam dedit. Primum est, ut omne vindictae desiderium nimis quam procul a nobis dispellamus. Omnes inuicem fratres sumus, & vnius omnes corporis membra; nullum porro unquam membrum ab alio haesum, in ipsum insurrexit iniuriam vsuscendo, neque vllus haecenus puer adeo factus fuit, ut, quod lingua momordisset, iratus dentes, qui mortuum infixierant, euulserit. Domestici inuicem sunt, ut est vnum illatum sit damnus, ad secundum nolunt descendere. Sic & nos, si quando aliquam nobis frater iniuriam irrogauit, dicamus oportet, Corpus meum est, ignoscamus illi nullum ei malum vel faciamus, vel velimus; vno illato vulnere, nefas est secundum in hoc Religionis corpore infligere. Nulli malum pro malo reddendo: Non hic loquor de vindicta circa rem aliquam grauem: nam in statu Religioso omnes quam longissime ab ea distant, & distare debent; sed de rebus leuibus, quas sine graui aliquo peccato quis alteri aut velle, aut facere se posse credit. Dicit quis, Nolo sane ut fratri meo sinistri quid contingat; sed verbum vnum atque alterum illi dictum vellem, quod profecto sentiret, & de quo videret male in hac re fecisse. Alius gaudebit, si quando is, quem aduersarium habet, ab alio aut reprehenditur, aut castigatur. Alius denique nescio quam delectationem aut complacentiam in animo sentit, quod hoc vel illud bene alteri non successerit, vel quod mortificetur & humilietur. Vindictae species haec sunt, & malum quid, atque qui huiusmodi est, is ex toto corde fratri suo iniuriam non condona-